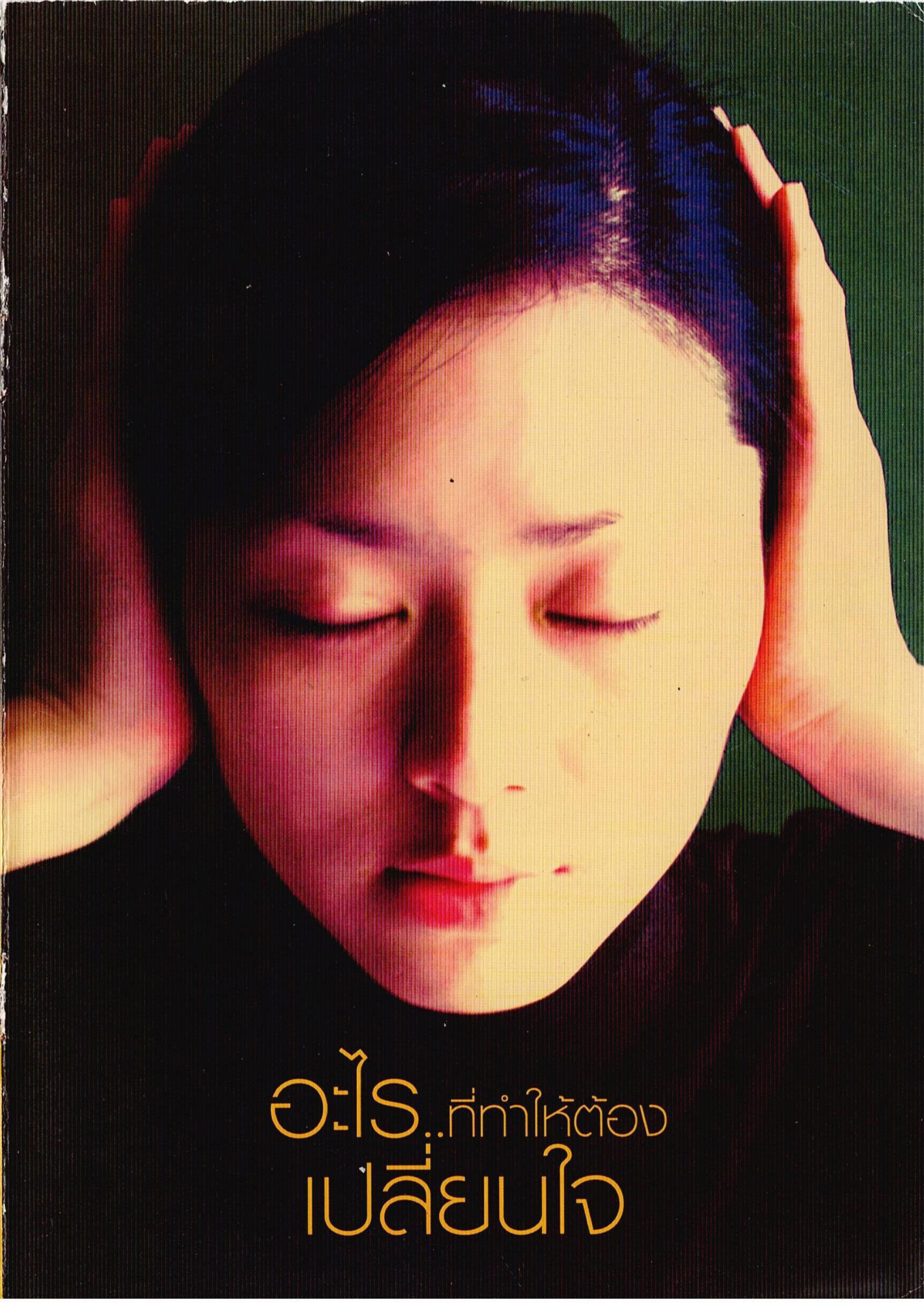

อะไร..ที่ทำให้ต้อง เปลี่ยนใจ

อะไร...ที่ทำให้ต้อง เบื่องาน

1

อะไร..ที่ทำให้ต้องเปลี่ยนใจ

มีคนจำนวนมาก ประสบความสำเร็จในชีวิตในระดับปานกลางเท่านั้น เพราะไม่กล้าเปลี่ยนใจ กลัวว่าการเปลี่ยนใจ จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ทำให้ชีวิตต้องประสบความสำเร็จลดลง...

มีคนจำนวนปานกลาง กล้าเปลี่ยนแปลง แต่เปลี่ยนบ่อย จนยากที่จะทำความสำเร็จเป็นชิ้นเป็นอันให้เกิดขึ้น...

มีคนจำนวนน้อย เปิดโอกาสให้ตัวเองรับฟังข้อมูลทุกด้าน ศึกษาและทำความเข้าใจในเรื่องนั้นอย่างถ่องแท้ แล้วค่อยเลือกที่จะเปลี่ยนแปลง เขาจึงเป็นคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมากขึ้นกว่าเดิม...

หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้น ไม่ใช่เพื่อให้ทุกคนอ่านแล้วต้องเปลี่ยนแปลง แต่เกิดขึ้นเพราะต้องการให้ทุกคนได้รับรู้ถึงสิ่งดีๆ ส่วนการเปลี่ยนแปลงหรือเปลี่ยนใจ เป็นเรื่องที่คุณผู้อ่านสามารถใช้วิจารณญาณได้ด้วยตนเอง

อย่างน้อยที่สุด เราคาดหวังว่า ไม่ว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ แต่ความเป็นญาติทางสายเลือด ความเป็นเพื่อนที่รู้จักกัน หรือความเป็นบิดามารดา ครูบาอาจารย์ ผู้เป็นที่เคารพรักก็ตาม จะยังคงมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน มีความจริงใจและหยิบยื่นสิ่งที่ดีให้แก่กัน

จะดีกว่าไหม..? หากโลกนี้ยังมีความเชื่อที่แตกต่าง แต่ทุกคนก็อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข... สมานฉันท์ และมีความเอื้ออาทรต่อกันตลอดไป

ชมรมสื่อสร้างสรรค์

คำนำผู้เรียบเรียง

ในช่วงสิบปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน มีคนจำนวนไม่น้อยไม่ชอบหรือเกลียดวัดๆ หนึ่ง ที่เคยตกเป็นข่าวทางสื่อมวลชนมาอย่างหนัก และต่อเนื่องยาวนาน

ดิฉันจะไม่เล่าว่า ทำไมพวกเขาถึงรู้สึกเช่นนั้น

แต่จะให้ส่วนหนึ่งของพวกเขา เป็นผู้เล่า

ส่วนดิฉัน เป็นผู้เรียบเรียง

และเรา คือผู้เรียน..(รู้) ร่วมกัน

ดิฉันเชื่อว่า คนที่กำลังจะอ่านหนังสือเล่มนี้ เป็นคนมีปัญญา เพราะคนมีปัญญา คือคนที่ไม่ปิดกั้นการรับข้อมูล เพื่อเลือกสรรสิ่งที่ดีที่สุด

และดิฉันก็คิดว่า ทุกคนมีสิทธิ์คิด มีสิทธิ์เชื่อ มีสิทธิ์ตัดสินใจ

เพื่อ..อะไรหรือ?..??..???

เพื่อโอกาส !!!

เพราะโอกาส เป็นสิ่งที่ผ่านไปแล้ว ไม่สามารถเรียกคืนได้แม้ชั่วชีวิต...

ซึ่งบางที คุณอาจพบคำตอบนั้นด้วยตัวเอง

ด้วยความจริงใจ

ร.ลิ่วเฉลิมวงศ์

สารบัญ

พ.อ. ณัฐสรณ์ สาริมาน
ประจำ ศบบ.รรก.หน.รร.การบินทหารบก

ผม..เคยคิดจะมาเผาวัด เคยพูดกับนายพลระดับบิ๊กๆ ว่า ทำไมพี่ปล่อยวัดพระธรรมกายให้โตมาถึงขนาดนี้

ผมเป็นคนหนึ่ง ที่เคยเกลียดวัด ไม่ชอบวัดพระธรรมกายอย่างรุนแรงถึงขั้นที่จะมาเผาวัด และในฐานะที่ผมมีตำแหน่งหน้าที่ทางการโดยตรง ถูกปลูกฝังเรื่องการรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มาอย่างดื่มด่ำเข้าไปในสายเลือด ผมยังเคยคิดเลยว่า วัดพระธรรมกายทำให้ศาสนาแตกแยก เป็นองค์กรที่โตขึ้นๆ จนปัจจุบัน คนมาวัดนี้เป็นแสนๆ โตอย่างหยุดยั้งไม่ได้ สร้างโน่นสร้างนี่อะไรกันนักกันหนา ผมถึงขนาดที่ว่าไปหานายพลระดับบิ๊กๆ บอกว่า **"พี่ๆ ทำไมพี่ปล่อยวัดพระธรรมกายให้โตมาถึงขนาดนี้"**

"ทำไมถึงปล่อยให้วัดลอยนวล" นายพลท่านนั้นตอบว่า "เรื่องนี้มันพูดยาก เพราะมีผู้ใหญ่หลายท่านมาวัดนี้" ตอนนั้นผมหัวรุนแรงมาก ขนาดเข้าสอนชั้นผู้บังคับกองร้อย และชั้นผู้บังคับกองพันทั้ง 16 เหล่าของกองทัพบก ผมสั่งนักเรียนของผมเลยว่า ห้ามมาวัดนี้

แต่แล้วคนใกล้ตัวที่ผมรักที่สุด คือภรรยาของผมเอง กลับมาเข้าวัดนี้อย่างไม่ลืมหูลืมตา ผมจึงตัดข่าวหนังสือพิมพ์ทั้งหมดเอาไปให้เธออ่านและต่อว่าอย่างหนัก ถึงขนาดขู่เธอว่า "ระหว่างวัดกับผมเธอเลือกใคร?" ภรรยาผมกลับตอบว่าเธอเลือกวัด ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร เธอก็เลือกวัด ผมและเธอจึงนัดกันไปหย่า แต่ในที่สุดภรรยาของผมก็บอกว่า เธอเชื่อว่าวัดจะสอนให้ลูกเป็นคนดีได้ ขอให้ทำเพื่อลูก ให้ขึ้นไปนั่งสมาธิกับลูกสักครั้ง ผมจึงยอมและคิดในใจว่า

ถ้าวัดสอนไม่ดียังไง ผมก็จะไม่ทำ ผมไม่ยอมถูกล้างสมองอยู่แล้ว เพราะไม่อยากทะเลาะกันรุนแรงอีก และที่สำคัญผมต้องยอมทำเพื่อลูก ซึ่งผลก็คือ แปลกมากเลย หลังจากที่ลูกชายวัยรุ่นทั้งสองคนไปนั่งสมาธิและเริ่มไปวัดพระธรรมกาย เขาเปลี่ยนไปมาก เขาเป็นคนดีเหมือนเป็นคนใหม่จนผมปลื้มใจ จากนั้นผมก็เริ่มใจเปิด แต่ก็ยังคิดว่า ต้องมาหาข้อแท้จริงกับทางวัดให้ได้

ช่วงแรกที่ผมมา ผมจ้องจับผิดในทุกเรื่อง จนกระทั่งมาเจาะลึกถึงที่มาที่ไปของวัด หลังจากมาศึกษา มานั่งสมาธิที่วัด มาฟังคำสอนของหลวงพ่อเจ้าอาวาสบ่อยๆ ประกอบกับภรรยาคอยอธิบายข้อสงสัยต่างๆ ให้ฟัง และเปิดรายการธรรมะ

ของทางวัดให้ผมดู ตัวผมเลยได้ฟังคำสอนของวัดนี้ ในที่สุดก็พบว่า ไม่เห็นพระวัดนี้สอนอะไรที่ไม่ดีอย่างที่เขาว่ากันเลย ตั้งแต่นั้นเลยเริ่มเข้าใจ รู้แล้วว่าทำไมวัดต้องสร้างใหญ่โต จากเดิมที่เป็นวัดเล็กๆ แถวปทุมธานี ซึ่งสมัยนั้นกันดารสุดๆ มีศาลาปฏิบัติธรรมจุคนได้มากสุดก็แค่ 400 กว่าคน แต่หลังจากนั้นคนก็เริ่มแห่กันเข้าวัดนี้มากขึ้นเรื่อยๆ จนพื้นที่ของวัดจุคนไม่พอ คนมาวัดต้องมานั่งตากแดดเปรี้ยงๆ บางทีหน้าฝนก็เปียกปอนกันหมด วัดจึงต้องขยายพื้นที่และสร้างศาลาเพิ่มขึ้นตามปริมาณคนที่มา

เพราะเขามาแล้ว จะไปไล่เขาไม่ให้มาก็ไม่ได้ ปัจจุบันคนยังแห่กันมาอีกเป็นแสน พอมีงานบุญใหญ่ๆ ทีไร พื้นที่ 2,000 ไร่ของวัด รู้สึกเล็กลงไปแล้ว ที่จอดรถก็ไม่ค่อยพอ ผมว่าถ้าคุณมาดูกันจริงๆ ก็จะต้องคิดตรงกันว่า 2,000 ไร่ ยังเล็กเกินไป...หลังจากที่ผมศึกษาพุทธศาสนามากขึ้น ทำให้ผมพบว่า

วัดพระเชตวันมหาวิหาร ที่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีสร้างถวายพระพุทธเจ้า มีราคาถึง 540 ล้านกหาปณะ ถ้าเทียบเป็นเงิน ในปัจจุบันก็เกือบแสนล้านบาท พระพุทธเจ้าทรงประทับอยู่ที่นี่ถึง 20 กว่าพรรษา ซึ่งหากมาศึกษาถึงคำสอนจริงๆ แล้ว จะพบว่า ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนให้

พระภิกษุมีความสมถะ สันโดษ ทำอะไรให้เรียบง่ายนั้น พระองค์ทรงสอนในแง่ของการฝึกตน ในเรื่องของการเป็นผู้อยู่ง่ายเลี้ยงง่าย มีอาหารที่เขาตักบาตรมาอย่างไรก็ทำตนให้ง่ายต่อการขบฉัน อีกทั้งยังมีพุทธบัญญัติห้ามพระภิกษุสร้างกุฏิที่พักอาศัยใหญ่จนเกินควร

แต่ในแง่ของการสร้างศาสนสถาน เพื่อให้คนมาฟังธรรมให้ได้มากที่สุด พระองค์กลับทรงชื่นชมอนุโมทนา เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการสร้างวัดใหญ่ๆ ซึ่งนอกจากวัดพระเชตวันแล้ว ก็ยังมีอีกหลายวัด เช่น วัดปุพพาราม ที่นางวิสาขาสร้างถวายเป็นโลหปราสาท ค่าก่อสร้างตั้งหลายหมื่นล้านเช่นกัน เพราะท่านหวังเพื่อให้เป็นประโยชน์ด้านเผยแผ่พระพุทธศาสนาต่อไป

หากพระองค์ไม่ทรงทำอย่างนี้เมื่อ 2,548 ปีที่แล้ว ก็คงไม่มีพระพุทธศาสนาตกทอดมาจนถึงปัจจุบัน ไม่มีหลักฐานทางศาสนสถานใดหลงเหลือ ซึ่งผมคิดว่า หากจะพูดว่าวัดพระธรรมกายใหญ่โตแล้ว ผมว่าวัดนี้ยังคงเล็กมากด้วยซ้ำเมื่อเทียบกับสมัยพุทธกาล เมื่อผมมองแล้วผมก็เพิ่งเข้าใจ

ที่วัดสร้างเจดีย์ให้มีองค์พระ 1 ล้านองค์ ก็เพื่ออยากให้ทุกคนมีส่วนเป็นเจ้าของ เมื่อรู้สึกเป็นเจ้าของ มีใจผูกพันอยู่กับ

พระพุทธเจ้าและคำสอนของพระองค์แล้ว ก็จะมาช่วยกันดูแลรักษา มาพร้อมเพรียงกันปฏิบัติธรรม ซึ่งเมื่อเจดีย์สร้างเสร็จแล้ว ก็จะกลายเป็นเจดีย์ของชาวพุทธทั่วโลก ทุกคนจะเป็นเจ้าของร่วมกัน เป็นสมบัติของแผ่นดินที่ต่างชาติจะต้องอัศจรรย์ใจ ซึ่งวัดเองก็ใช่ว่าจะเอาไปขายได้เมื่อไร หากขายจริงๆ..ใครจะซื้อเจดีย์หรือ ??

ทุกวันนี้หากถามว่าพุทธศาสนามีอะไรเป็นศูนย์รวมบ้าง อิสลามเขายังมีเมกกะ เขายังห้ามกินเหล้า ต้องละหมาดวันละ 5 ครั้ง คริสต์เขาก็มีวาติกัน ไปโบสถ์กันทุกวันอาทิตย์ ต้องมีหน้าที่แบ่งเงินเดือนของตัวเองมาบริหารงานศาสนาของเขา ส่วนคนพุทธไม่มีกฎอะไรมาบังคับเลย มีอะไรที่น่าภาคภูมิใจในการนับถือศาสนาประจำชาติบ้าง ซึ่งคนพุทธสมัยนี้นอกจาก ศีลยังไม่ถือแล้ว เขาจะขยายวัดขยายวา เขาจะทำบุญยังไปห้าม ยังไปโจมตีอีก

ผมว่ามันแปลกๆ
เราคงต้องมาทบทวนอะไรกันบางอย่างนะครับ..!!

กระผมขอกราบขอขมาต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อและคณะสงฆ์ ที่เคยคิดอกุศล พูดอกุศล ขอได้โปรดอดโทษ ให้เป็นอโหสิกรรมต่อกระผมด้วยเถิด

อัคพนธ์ ศรีสุทธิวณิชกุล - จิตสินี ธีรเจนจินดา
อาชีพขายประกันชีวิต ตำแหน่งผู้จัดการภาค
บริษัท ไอเอ็นจีประกันชีวิต จำกัด

ไปทุกวัด..ยกเว้นวัดพระธรรมกาย
เพราะเค้าว่า..วัดนี้เป็นลัทธิ แถมการตลาดดีอีกต่างหาก
และการทำบุญก็ยังมีการผ่อนด้วย...!!

ผมชอบเข้าวัด ชอบไปนั่งสมาธิ โดยเฉพาะวัดที่มีพระเกจิ-อาจารย์ดังๆ ผมไปมาหมด ผมมีพระเครื่อง เครื่องรางของขลังเป็นจำนวนมาก ผมยอมไปทุกวัด ยกเว้นวัด-พระธรรมกาย เพราะรู้สึกว่าวัดนี้เป็นลัทธิ แถมยังทำการตลาดดีอีกด้วย แต่ที่มาวัดได้เพราะมีเพื่อนบ้านชวน ชวนทุกวัน ชวนจนทั้งรำคาญทั้งเกรงใจ จนกระทั่งภรรยาผมไม่กล้าออกไปซักผ้าหลังบ้านเลย เพราะกลัวจะถูกชวนอีก ต่อมามีคนชวนไปงานมหัศจรรย์วันเปลี่ยนชีวิตด้วยความเกรงใจอย่างขัดไม่ได้ ผมจึงจำใจต้องไปเป็นเพื่อนภรรยา เพราะกลัวเขาจะถูกหลอก พอภรรยาผมรู้ว่ามีจานดาวเทียมของทางวัด หรือเรียกอีกอย่างว่า **"จานดาวธรรม"** ซึ่งถ่ายทอดรายการธรรมะมาที่บ้านได้ ภรรยาของผมอยากได้มากแต่ผมไม่เห็นด้วย ภรรยาผม

พยายามพูดเหตุผลหลายอย่างจนกระทั่งผมต้องยอม พอติดจานแล้วผมมีโอกาสได้ดูเกี่ยวกับกรณีศึกษา (Case Study) เรื่องกฎแห่งกรรม ทำให้ผมเริ่มสนใจ เพราะผมชอบความเป็นเหตุเป็นผลมาก **ไม่เคยเห็นสอนจากที่ไหนเลย** ทั้งๆ ที่ผมไปตามวัดที่มีเกจิอาจารย์ดังๆ มามากก็ไม่เคยเห็นมีสอนแบบนี้เลย **จากนั้นผมจึงค่อยๆ เปิดใจทีละนิด และได้ไปปฏิบัติธรรมที่เชียงใหม่** ทำให้ผมเข้าใจอะไรเกี่ยวกับวัดมากขึ้น จากนั้นก็ได้มาวัดกับภรรยาบ่อยขึ้น ได้มานั่งสมาธิจนพบการเปลี่ยนแปลงที่ดีเกิดขึ้นกับตัวเอง

ทำให้รู้สึกเสียใจที่เข้าใจวัดผิดมาตลอด เพราะความจริงแล้ววัดนี้ไม่ได้เป็นลัทธิอย่างที่เขาว่ากัน แต่เป็นเพราะคนเข้าวัดนี้เยอะก็เลยรู้สึกว่าเป็นลัทธิ และที่เข้าเยอะก็เพราะเขาสอนดีจริงๆ ถ้าไม่ดี คนระดับดอกเตอร์ ผู้หลักผู้ใหญ่ หรือแม้แต่คนมีชื่อเสียง คนต่างชาติ ตลอดจนคนจำนวนมหาศาลคง**ไม่ยอมให้มาโดนหลอกอยู่ได้ตั้งนานหรอก** ซึ่งจะดีอย่างไรนั้นต้องมาลองพิสูจน์เอาเอง เพราะถ้าพูดให้ฟังตอนนี้ก็คงไม่เห็นภาพ เหมือนตอนก่อนที่ผมจะเข้าวัด ผมเคยเป็นคนที่ต่อต้านวัดชนิดสุดขั้วมาก่อน เคยสงสัยหลายอย่าง แต่หลังจากที่มาสัมผัสวัดด้วยตัวเองแล้ว ทำให้เข้าใจถึงปัญหาหลายข้อที่ตัวเองเคย

สงสัย และก็ได้พบคำตอบนั้น จากการเข้ามาหาความจริงด้วยตัวเอง เช่นคำถามที่ว่า...

ทำบุญวัดนี้..มีการผ่อนด้วยหรือ!? หลายคนอาจจะเข้าใจว่าวัดนี้มีแต่คนรวยเข้า แต่แท้จริงลูกศิษย์วัดนี้มีทุกระดับ ตั้งแต่มหาเศรษฐีจนถึงคนหาเช้ากินค่ำ หากมหาเศรษฐีอยากทำบุญสร้างพระสัก 15,000 บาท ก็ทำได้ง่ายๆ แต่ถ้าคนหาเช้ากินค่ำทั่วๆ ไปอยากจะทำบ้าง เขาไม่มีเงินพอที่จะทำทีเดียวจะให้เขาทำอย่างไร..ก็ต้องใช้ระบบสะสมบุญ ผมว่าดีซะอีก เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้คนหาเช้ากินค่ำได้ทำบุญใหญ่บ้าง บางคนยังถามต่ออีกว่า

ทำไมต้องระบุราคา ทำไมต้อง 15,000 บาทด้วย? ซึ่งจริงๆ แล้ว **จะทำบุญสร้างพระเท่าไรก็ได้แล้วแต่เรา วัดเขาไม่ได้บังคับอยู่แล้ว** แต่หากจะทำให้ครบองค์เพื่อจารึกชื่อเป็นของตัวเองก็ต้องทำให้ครบ เหมือนกับมีลูกค้ามาซื้อทองที่ร้านคุณ 1 บาท ราคาทอง 1 บาท ยังต้องมีการกำหนดราคาไว้ บวกค่ากำเหน็จอีกต่างหาก มีเงินถึง จึงจะซื้อทองเป็นของตัวเองได้ แต่นี่องค์พระสีทองอร่ามทั้งองค์เคลือบด้วยระบบไอออนเพลทติ้ง ทำด้วยวัสดุพิเศษ เพื่อให้มีอายุยาวนานกว่าพันปี การสร้างองค์พระให้มีคุณสมบัติเช่นนี้ต้องมีค่าใช้จ่ายสูง ก็ไม่เห็นเป็นเรื่องแปลกอะไรเลย

บางคนบอกว่าหมื่นห้าแพงไป ผมว่าหมื่นห้าแล้วอยู่ได้ถึงพันปี ตกปีละ 15 บาท ผมว่าไม่แพงนะ เพราะในหนึ่งพันปีนี้ ตราบใดที่องค์พระยังเป็นที่กราบไหว้ของผู้คน ยังเป็นศูนย์รวมเพื่อให้คนมานั่งสมาธินับล้านคน ซึ่งก็จะทำให้เราได้บุญไปตลอด **ผมว่าหมื่นห้าไม่แพงเลย ลองสังเกตดูสิ เราเสียเงินซื้อของอะไรที่ไม่จำเป็น แพงกว่านี้ตั้งเยอะ เรายังซื้อได้**

ผมขอยกตัวอย่างเรื่องจริงอีกเรื่องให้ฟัง มีคนๆ หนึ่งได้รับเชิญชวนให้สร้างพระ แต่ฐานะของเขาไม่ค่อยดีนัก จึงทำบุญสร้างพระแบบสะสมบุญ แต่อยู่ๆ เกิดตายขึ้นมา ตอนนี้ตายไปแล้ว ก็ไม่มีคนทำบุญให้ ผมว่าคุณคนนี้.. ตัดสินใจถูกที่ทำบุญแบบสะสมบุญ เพราะหากรอเก็บเงินจนครบหมื่นห้าก่อน ป่านนี้เขาคงยังไม่ได้ทำ และก็คงไม่ได้บุญเลยสักนิด แถมตายไปแล้วก็ไม่มีคนทำบุญให้ด้วย สู้ทำด้วยตัวเองดีกว่า จะมากจะน้อยยังไงเราก็ยังได้บุญ เพราะชีวิตคนเรามันไม่แน่นอน จะตายวันตายพรุ่งไม่มีใครรู้ ดังนั้นเราประมาทไม่ได้ หากนรกสวรรค์มีจริงๆ พอตายไปแล้ว ถูกยมบาลถามว่าทำบุญอะไรมาบ้าง เราจะเอาอะไรไปตอบ ถ้าหากไม่เคยทำบุญอะไรใหญ่ๆ เป็นชิ้นเป็นอันเลย แต่ถ้าได้สร้างพระไว้ หมื่นห้า.. เราจำได้ สิ่งนี้คือความภูมิใจก่อนตาย เพราะเรานึกถึงบุญที่เป็นชิ้นเป็นอันได้

ผมว่า..ผมจะตอบอย่างไร ก็ไม่จบไม่สิ้นหรอกครับ ผมอยากให้คุณลองเปิดใจ แล้วมาวัด มาดูด้วยตัวคุณเอง เมื่อนั้นปัญหาร้อยแปดในใจ คุณจะสามารถตอบสิ่งนี้ได้ด้วยตัวคุณเอง...

สมชาย ศิริกุรุรัตน์
เจ้าของกิจการ ส.ศิริการสร้าง

ผมเชื่ออยู่ 11 ปี ว่าวัดนี้..รวยแล้ว
ใครมาวัดนี้ ต้องทำบุญจนหมดตัว...

ปกติแล้วผมเป็นคนใจบุญ วัดไหนมาบอกผมก็ทำบุญทั้งนั้น แม้แต่บริจาคโลหิตผมก็บริจาคไปแล้วถึง 70 กว่าครั้ง แต่พอมาทราบว่า พี่ชายคนที่ 3 ของผมมาวัดพระธรรมกาย ทำบุญทีเป็นล้าน ผมตกใจ และรู้สึกว่า ทำไมมาวัดนี้ต้องทำบุญเป็นล้านด้วยหรือ ทุกครั้งที่มีการทำบุญ พี่ชายก็จะชวนผมทำบุญด้วยเสมอ เดี๋ยวบุญโน้น บุญนี้ ถี่ยิบไปหมด ชวนให้ตั้งกองทีเป็นหมื่น ครั้นจะปฏิเสธ ก็กลัวเสียน้ำใจ จึงได้ร่วมทำไปบ้างสัก 400–500 บาท

ตอนนั้นทำให้ผมปักใจเลยว่า..วัดนี้เป็นพุทธพาณิชย์ ยังพูดกับเพื่อนๆ ในวงเหล้าเลยว่า วัดนี้ไม่ไหว..อะไรๆ ก็เป็นเงินไปหมด คนมาต้องหมดเนื้อหมดตัว ต้องขายบ้าน ขายโน่น ขายนี่มาทำบุญ ซึ่งระยะเวลาที่ผมไม่ชอบวัด 11 ปี พี่ชายก็ยังไม่ละความพยายาม ยังคงตื๊อชวนให้มาวัดท่าเดียว

ผมก็มาบ้างไม่กี่ครั้ง เพราะขัดไม่ได้ จนสุดท้ายผมต้องเอ่ยปากไปว่า จะไม่มาอีกแล้ว เพราะมาแล้วเจอเหตุการณ์ที่ไม่ประทับใจบางอย่าง จนกระทั่งมีอยู่วันหนึ่ง ด้วยคำพูดของคุณหมอท่านหนึ่งที่มาวัดพระธรรมกาย พอฟังแล้วต้องหยุดคิดว่า

แท้จริงแล้วการทำบุญ หากเรามีเงินมากเหลือเฟือ ก็ต้องทำบุญทุกบุญอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นการสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล เลี้ยงอาหารเด็กกำพร้า และที่สำคัญอย่างขาดไม่ได้ก็คือการทำบุญกับวัด กับพระพุทธศาสนา

แต่ถ้าหากเรามีเงินน้อยก็ต้องฉลาดทำ คือหาที่ที่บริจาคเงินไปแล้วเอาเงินของเราไปทำให้เกิดประโยชน์ได้มากๆ และต้องหาที่ๆ นำเงินเราไปใช้แก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุได้ ก็คือที่จิตใจ ทำให้คนในสังคมเป็นคนดี เป็นคนมีคุณภาพ ไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ครอบครัว และสังคม ขยัน ไม่ฆ่า ไม่ขโมย ไม่ดื่มเหล้าจนเมาแล้วขับรถไปชนลูกใครตาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เขาจะเข้าใจได้ก็ด้วยอาศัยหลักธรรม เพราะเป็นการแก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุ คือแก้ที่จิตใจ อย่างการเอาอาหารไปเลี้ยงเด็กกำพร้า 1 มื้อ ก็ช่วยเขาได้แค่อิ่มหนึ่ง เป็นการแก้ที่ปลายเหตุ แต่ไม่ได้ทำให้เขามีศีลธรรมขึ้น หรือสามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลย ซึ่งนอกจากจะไปให้เงิน

ให้อาหาร ให้เสื้อผ้าเขาแล้ว สิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้ก็คือ การให้หลักธรรมในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ที่จะทำให้เขาสามารถยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง โดยไม่ก่อความเดือดร้อนต่อไป หรือเป็นภาระให้กับสังคม สิ่งนี้เป็นหน้าที่ของวัด และวัดหลายๆ วัดก็ได้ทำหน้าที่นี้ และทำได้ดี เพียงแต่ไม่ได้มาบอกให้สาธารณชนรับรู้ เพราะเป็นหน้าที่โดยตรงของพระอยู่แล้ว ที่ต้องสอนญาติโยมให้ทำความดี และวัดๆ หนึ่งที่กำลังทำหน้าที่ตรงนี้อย่างเข้มแข็ง ท่ามกลางกระแสความไม่เข้าใจของสังคม คือ วัดพระธรรมกาย

พอฟังตรงนี้ทำให้ผมเริ่มคิด เริ่มลองมาวัดมากขึ้นตั้งแต่บัดนั้น มานั่งสมาธิที่วัดนี้บ่อยๆ เปิดใจศึกษาคำสอนของที่นี่ดู แล้วผมก็พบจริงๆ ว่า วัดพระธรรมกาย **มีโครงการที่จัดอบรมและปลูกฝังศีลธรรมให้แก่เด็กนักเรียนทั่วประเทศปีหนึ่งตั้ง 4 ล้านคน มีโครงการอบรมธรรมทายาทตั้งแต่เด็กเล็กจนถึงเด็กโตปีหนึ่งๆ เป็นพันคน โดยคนมาบวชไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ เลย** วัดให้การสนับสนุนงานสาธารณกุศลต่างๆ ทั้งนี้ยังไม่นับโครงการอะไรต่อมิอะไรของวัดอีกมากมายสารพัด แล้วยังมีโรงเรียนปริยัติธรรมให้พระเณรได้เรียนบาลีอีก พอมาคำนวณแล้ว ผมว่าวัดต้องใช้เงินมหาศาลทีเดียว เท่าที่สังเกตดูผมเห็นพวกที่อบรบกลับไปก็ได้ผลดี พ่อแม่ไม่ต้องกังวล เป็นทุกข์ เพราะลูก

มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นจนเห็นชัด ผมว่านี่แหละคือการแก้ปัญหาที่แท้จริงที่ชาติกำลังต้องการอยู่ ตอนนี้ผมจึงเข้าใจแล้วว่า ทำไมพี่ชายผมถึงได้ทุ่มทำบุญขนาดนี้ พี่ชายของผมทำด้วยความสมัครใจ ไม่มีใครบังคับ แม้แต่วัดก็ไม่ได้บังคับ ทุกวันนี้ผมก็บริจาคทำบุญและรู้สึกคุ้มมากที่เงินของผมทุกบาททุกสตางค์ ถูกใช้ไปเพื่อการแก้ปัญหาของชาติที่แท้จริง คือ การแก้ไขที่ต้นเหตุ

จากการที่ผมเข้าใจเอาเองมาโดยตลอดว่า วัดนี้รวยแล้ว พอมาเข้าวัดแล้ว เห็นทีต้องเปลี่ยนความคิดใหม่ว่า วัดนี้จนเหลือเกิน เพราะอะไรครับ ก็เพราะวัดยังต้องใช้เงินอีกมากในการทำงานเพื่อแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ ซึ่งเป็นสิ่งที่อาจจะไม่เห็นผลเป็นรูปเป็นร่างที่ชัดเจน จนดูเหมือนกับไม่ได้ผลอะไร แต่ความจริงแล้วส่งผลกระทบอย่างมาก โดยเฉพาะสังคมในครอบครัว เหมือนเรามีเงินเก็บส่วนตัว 10 ล้าน โดยไม่ต้องรับภาระอะไรเลย อย่างนี้เขาอาจเรียกว่ารวยได้ เพราะมีเหลือเฟือเพียงพอ แต่หากมีมูลนิธิหนึ่งต้องรับภาระและแก้ไขปัญหา ต้องช่วยเหลือฟื้นฟูอะไรตั้งมากมาย แต่มีงบประมาณ 10 ล้าน เทียบกับอัตราปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมด เงินแค่นี้ไม่นับว่ามากเลย แท้จริงยังขาดเงินอีกจำนวนมากต่างหาก ถ้าเราทราบการทำงานของเขา เราจะยังว่าเขารวยอีกไหม...??

ซึ่งโดยส่วนตัวของผม หากวัดพระธรรมกายเป็นพุทธพาณิชย์ สามารถทำให้คนมาบริจาคเงินได้มากๆ แล้วเอาเงินนั้นมาแก้ไขปัญหาของสังคมได้ถึงขนาดนี้ ผมว่าน่าจะมีวัดที่เป็นพุทธพาณิชย์มากๆ นะ ปัญหาของประเทศจะได้หมดไปซะที

คุณว่าดีกว่าไหม.. หากพ่อแม่ทุกคน จะไม่ต้องกังวลว่าลูกตัวเองจะไปติดยาอีกต่อไป ไม่ต้องคอยระวังว่าลูกสาววัยรุ่นจะต้องตกเป็นกิ๊กของเพื่อนชายหลายๆ คน จนต้องพาลูกสาวชั้น ม.ต้น ไปทำแท้ง และไม่ต้องกลัวว่าสามีจะเจ้าชู้ ไม่ต้องกลัวว่าพ่อบ้านจะติดเหล้า เล่นการพนัน เพราะทุกคนต่างมีศีล มีคุณธรรม เพราะเข้าวัดปฏิบัติธรรมกันทั้งครอบครัว...

วาจา เจริญผล
เจ้าของกิจการ Vaja Victoria
ออกแบบและผลิตผ้าลูกไม้สีขาว และอุปกรณ์งานฝีมือ

ลึกๆ ก็รู้สึกว่าวัดน่าจะดีนะ..
แต่ไม่ชอบวัดตรงที่ทำไมต้องบอกบุญถี่ๆ
ไม่เข้าใจว่าเอาเงินไปทำอะไรนักหนา ตั้งมากมาย...!

แรกๆ ไม่ชอบวัดเลย เพราะฟังข่าว ฟังคนอื่นพูด แต่ลึกๆ ก็รู้สึกว่าวัดน่าจะดีนะ ตอนนั้นเลยทำให้ไม่อยากมาวัด แต่มีเพื่อนบ้านพยายามชวนให้เข้าวัด และพาลูกสาว 2 คนของเราไปก่อน โดยที่เราไม่ได้ไปด้วย ต่อมาพอสังเกตดู เริ่มพบว่าลูกสาวเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น สอนตัวเองได้ ชอบถือศีล 5 และนำสิ่งนี้มาบอกคุณพ่อของเขา มาสอนลูกน้องที่ทำงาน มาบอกลูกค้า จนเรารู้สึกทึ่งและประทับใจในสิ่งที่เขาเปลี่ยนแปลงไป ทั้งๆ ที่ตั้งแต่เล็กจนโต ใช่ว่าจะไม่เคยสอนเขาในเรื่องเหล่านี้ เราสอน..แต่เหมือนเขาไม่จำ ทำให้อยากลองมาวัดกับลูกดู พอมาได้ 3 ครั้ง ก็ยอมเปิดใจขึ้นไปนั่งสมาธิที่เชียงใหม่ 1 สัปดาห์ รู้สึกมีความสุขมาก ไม่เคยมีความสุขอย่างนี้มาก่อน ทั้งที่ก่อนหน้านั้นตัวเองก็เป็นคนปฏิบัติธรรมอยู่แล้ว จะสวดคาถาชินบัญชร สวดยอด

พระกัณฑ์ไตรปิฎกทุกวัน

แต่พอมานั่งสมาธิที่วัดนี้ ทำให้เห็นองค์พระในตัว ปีติจนน้ำตาไหล พอเห็นองค์พระแล้ว รู้สึกว่าอะไรที่เป็นความชั่ว เราไม่อยากทำเลย โกรธใคร..ก็ไม่อยากโกรธ แม้แต่ความคิดจะเบียดเบียนใคร..ก็ไม่มี คือจะสอนตัวเองได้มากกว่าเมื่อก่อนเยอะ ใจเย็นขึ้นมาก หลังจากเข้าวัดแล้ว เราไปกราบขอขมาสามีในสิ่งที่เคยพูดไม่ดีกับเขา หลังจากเข้าวัดพระธรรมกายแล้ว ชีวิตส่วนตัวและคนรอบข้างเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นขนาดนี้ เลยทำให้เข้าใจในสิ่งที่วัดพระธรรมกายกำลังทำ รู้แล้วว่าวัดกำลังทำอะไร

วัดได้เข้ามาแก้ไขปัญหาครอบครัว ปัญหาของสังคมที่ต้นเหตุนี่เอง โดยการแก้ที่จิตใจก่อน ถ้าคนถือศีล 5 กันหมดทุกคน นั่งสมาธิจนมีสภาพใจที่สงบเพียงพอ ก็จะไม่คิดเบียดเบียนกัน จะไม่โกหกกัน หัวหน้ากับลูกน้องก็จะทำงานร่วมกันอย่างมีความสุข ปัญหาภายในครอบครัวก็จะถูกแก้ไข ซึ่งที่มีประสบการณ์ตรงกับตัวเองคือ ได้ส่งลูกน้องที่ทำงานไปนั่งสมาธิ ปรากฏว่า กลับมาเขาเปลี่ยนไปเยอะ คือไม่โกหก รับผิดชอบงานดีมาก วางแผนงานเป็น...

ในเมื่อปัจจุบัน เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นกับตัวเองถึงขนาดนี้ จะให้เชื่อข่าวต่อไปได้อย่างไร ต้องเปลี่ยนความคิดแล้ว

ก่อนหน้านี้เวลามีคนมาถามว่า **"พี่เข้าวัดนี้หรือ?"** จะรู้สึกอายต้องคอยตอบเลี่ยงอ้ำๆ อึ้งๆ ไปว่า **"เปล่า"** แต่เดี๋ยวนี้พอมีคนมาถามจะตอบด้วยความยินดี..ว่า **"ใช่"** แล้วก็รู้สึกดีที่ถูกเขาถาม จะได้ถือโอกาสอธิบายให้เขาฟังซะเลย **เพราะที่ผ่านมาตัวเองผิดมาโดยตลอด ที่เชื่อข่าวตามกระแส** ทำให้เราปิดกั้นความคิด ไม่ยอมให้ตัวเองมาศึกษาจนพลาดโอกาสดีๆ ที่ควรจะเกิดขึ้นกับตัวเองก่อนหน้านี้ไปตั้งมากมาย เราตั้งใจไว้ว่า หากตอนนี้มีคนมาถาม...

วัดพระธรรมกายเอาเงินไปทำอะไรตั้งมากมาย ทำไมบอกบุญถี่ๆ

ก็จะขอตอบว่า เอาเงินมาสร้างคนให้เป็นคนดี มาใช้ในการแก้ปัญหาสังคมที่ต้นเหตุ มาสร้างสถานที่รวมคนให้ได้มากๆ แล้วสอนให้เขาเป็นคนดี รู้และเข้าใจในเรื่องกฎแห่งกรรม เพื่อไม่ให้หลงไปทำชั่ว

การเอาเงินมาทำในสิ่งนี้มันผิดด้วยหรือ..?? ควรจะมีการส่งเสริมเพื่อให้มีมากขึ้นด้วยซ้ำ ให้มีอย่างวัดพระธรรมกายอีกสักร้อยๆ วัดก็ยิ่งดีใหญ่ ปัญหาต่างๆ จะได้ถูกแก้ไขสักที หากถามว่า เงิน 100 ล้าน จะสามารถซื้อให้คนเพียง 1 คน เป็นคนดีได้หรือไม่.. ก็ยังไม่แน่เลย ดูอย่างลูกมหาเศรษฐี

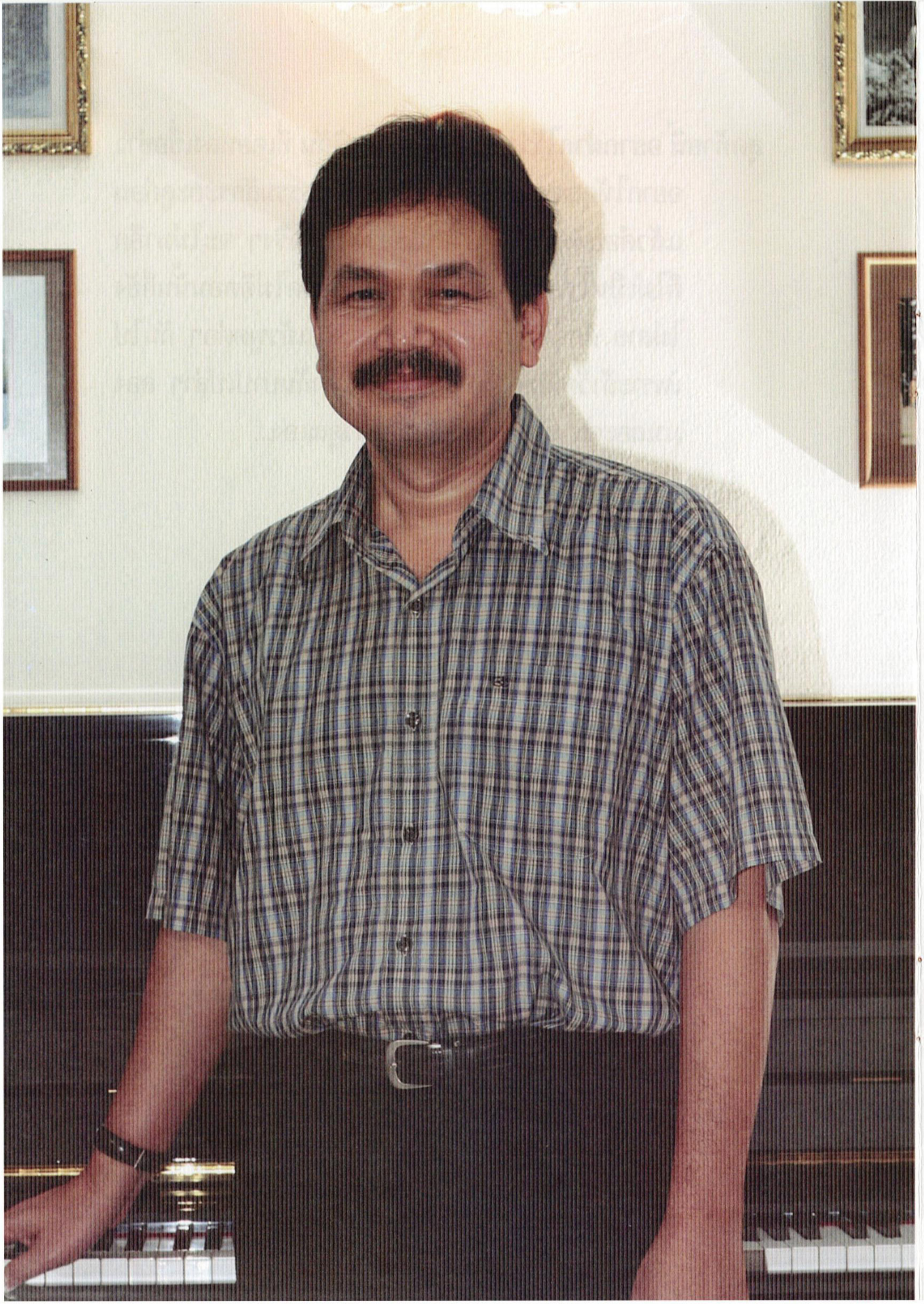
รวยจนไม่รู้จะเอาเงินไปไว้ไหน ยังซื้อให้ลูกตัวเองเป็นคนดีไม่ได้เลย และหากจะทำให้คนดีเกิดขึ้นทั้งแผ่นดิน ถามว่าต้องใช้เงินจำนวนเท่าไรหรือ..??

..มีคนเคยถามเราเหมือนกันว่า มาวัดนี้ไม่กลัวหมดตัวหรือ..??

ขอบอกตรงๆ ว่า เริ่มตั้งแต่ตัวเองและคนรอบข้าง ทุกวันนี้ที่ดีขึ้นมาถึงขนาดนี้ได้ก็เพราะวัด แม้มาวัดนี้แล้วหมดตัวหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เขาบอกจริงๆ ก็จะไม่คิดเสียดายเลย ถ้าจะแลกกับความสุขที่เกิดขึ้นในครอบครัว การที่ลูกของเราเป็นคนดี เพราะวิธีการสอนของวัดนี้ดีกว่าเรามีเงินทองมากมาย แล้วในที่สุด ต้องหมดตัวสูญสลายไปกับชีวิตครอบครัวที่ล้มเหลว มีลูกติดยา ติดคุก เล่นพนัน ฟุ้งเฟ้อ หมดตัวล่มจมอยู่กับอบายมุข แต่ตั้งแต่เข้าวัดนี้ ยอมรับว่าทำบุญไปเยอะ แต่พบว่ากิจการเรากลับดีขึ้นกว่าเมื่อก่อนอีก มีออเดอร์เข้ามามาก ขณะนี้กำลังขยายส่งไปต่างประเทศอีกด้วย

สุดท้ายนี้ อยากฝากไว้ว่า อย่าพลาดอย่างดิฉัน ที่เคยหลงเชื่อข่าว อยากให้คุณลองมาวัด ลองมาปฏิบัติธรรมสักระยะดูก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ ถ้ามาแล้ววัดไม่ดีจริงๆ จะไม่มาอีกก็ไม่เป็นไร จะไปพูดบอกคนอื่นว่าวัดไม่ดีตอนนั้นก็ยังไม่สาย ดีกว่ายังไม่ได้ลองมาพิสูจน์ แล้วพูดต่อๆ กันไป เพราะถ้าวัดเกิดดีจริง เดี๋ยวเราจะพากันบาปเปล่าๆ ลองมาเถอะค่ะ เพื่อชีวิตที่ดีขึ้นของตัวคุณเอง...

รศ. ดร. สมภาร พรมทา
ภาควิชาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัดพระธรรมกายที่ผมรู้จัก

ผมเข้ามาในวัดพระธรรมกายเมื่อราว 4–5 ปีที่แล้ว อันเป็นช่วงเวลาที่วัดกำลังเป็นข่าวทางสื่อมวลชน การเข้ามานั้นก็ด้วยกิจทางการศึกษา คือมาถวายความรู้แด่พระคุณเจ้าในทางวิชาการ เรื่องของเรื่องนั้นมีอยู่ว่า วัดได้ดำเนินการจัดการศึกษาแบบใหม่ที่เรียกว่าแบบมหาวิทยาลัย เพื่อให้พระคุณเจ้าในวัดได้ศึกษาพระพุทธศาสนาในเชิงวิชาการ อย่างที่นิยมกระทำกันอยู่ทั่วโลกในสถาบันการศึกษาชั้นสูงที่เรียกว่ามหาวิทยาลัย การเรียนพระพุทธศาสนาแบบนี้ต่างจากการเรียนตามจารีตที่เรากระทำกันอยู่ตรงที่มีวิชาที่ไม่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาโดยตรง แต่เป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจพระพุทธศาสนาให้เรียนรู้ด้วย เพื่อให้การวิเคราะห์วิจารณ์หลักธรรมในพระพุทธศาสนาดำเนินไปอย่างกว้างขวางละเอียดลออ ทั้งนี้ก็เพื่อให้การเผยแผ่พระพุทธศาสนามีประสิทธิภาพที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

นอกจากการศึกษาในแผนนี้ วัดพระธรรมกายยังดำเนินการศึกษาด้านพระบาลีและนักธรรมอย่างเข้มข้น จนเวลานี้ทางวัดถือได้ว่า เป็นสำนักเรียนพระปริยัติธรรมสายบาลี ที่มีสถิติผู้เรียนและผู้สอบผ่านสนามหลวงมากที่สุด โดยน่าจะเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ เมื่อรวมสองแผนกนี้เข้าด้วยกัน เราจึงอาจกล่าวได้ว่า วัดพระธรรมกายเป็นวัดไทยที่น่าจะมีระบบการศึกษาที่เข้มแข็งมากที่สุดในระดับต้นๆ ของประเทศ ผมเข้าใจว่าข้อมูลด้านการศึกษาของวัดนี้ คนข้างนอกส่วนใหญ่คงไม่ค่อยรู้จัก **คนมักจะรู้จักวัดผ่านกิจกรรมอันเนื่องด้วยการบุญเสียมากกว่า ซึ่งกิจกรรมส่วนนี้เองที่มีทั้งคนมองอย่างเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ซึ่งตามความเห็นของผม ทั้งสองฝ่ายนี้ไม่มีใครผิดใครถูก เพียงแต่เรามองเรื่องการทำบุญด้วยกรอบความคิดที่ต่างกันเท่านั้นเอง**

เมื่อผมได้มาภายในวัด แม้จะไม่ใช่คนใน แต่ช่วงเวลา 3-4 ปีที่ได้มารู้จักวัดนั้น ทำให้ผมเข้าใจอะไรไปมากทีเดียว วัดพระธรรมกายนั้นเป็นวัดใหญ่ เป็นองค์กรที่ซับซ้อนเพราะมีบุคลากรและระบบการบริหารงานหลายอย่างหลายขั้นตอน ถือว่าเป็นองค์กรทางพระพุทธศาสนาสมัยใหม่ที่น่าศึกษา น่าทำความเข้าใจมากแห่งหนึ่งในโลก เมื่อทางวัดให้เกียรติด้วยการเชิญมาถวายความรู้พระ ผมก็รับด้วยความเต็มใจ เพราะนอกจากเห็นว่าเป็นการทำบุญอย่างหนึ่ง ก็ถือเป็นโอกาสสำคัญที่ผมจะได้เรียนรู้และเข้าใจวัด ซึ่งเป็นที่จับตามองของมหาชนอยู่เวลานี้ด้วย

เนื่องจากผมรู้จักวัดพระธรรมกายทางด้านการศึกษาเท่านั้น จึงจะขอพูดเพียงด้านนี้ ผมนั้นเคยบวชเรียนมาก่อน รู้ว่าการเป็นสามเณรบ้านนอกกว่าจะเข้ามาอาศัยวัดในกรุงเทพฯ ได้ เป็นเรื่องยากลำบากเพียงใด ผมอยู่วัดมหาธาตุฯ แถวท่าพระจันทร์ เมื่อแรกที่มาอยู่ใหม่ๆ เคยออกบิณฑบาตอยู่ราวเดือนหนึ่ง ที่สุดก็ต้องเลิก เพราะต้องเดินกลับวัดพร้อมบาตรที่ว่างเปล่าทุกวัน โชคดีที่คณะที่ผมอยู่มีญาติโยมมาถวายอาหารเพลพระอยู่เป็นประจำ จึงได้อาศัยฉันเพลกับทางคณะ ซึ่งบางวันก็ไม่พอที่จะอิ่ม การเรียนหนังสือภายใต้ภาวะที่อดอยากเช่นนี้ เป็นเรื่องที่ทรมาน แต่ที่สุดผมก็กัดฟันเรียนมาจนจบมหาวิทยาลัยสงฆ์และเปรียญธรรม 8 ประโยค ผมมาเห็นวัดพระธรรมกายดูแลสามเณรบ้านนอกจำนวนหลายร้อย ไม่ให้ต้องอดอยากอย่างที่ผมเคยประสบแล้วก็อดดีใจแทนท่านเหล่านี้ไม่ได้ ผมทราบจากเจ้าหน้าที่ในวัดเล่าให้ฟังว่า **หลวงพ่อเจ้าอาวาสท่านเป็นห่วงสามเณรเหล่านี้มาก กำชับให้ผู้ที่เกี่ยวข้องดูแลให้ดี คือ ให้ท่านเหล่านี้หมดห่วงเรื่องทางกายให้เรียนหนังสือและเจริญจิตภาวนาอย่างเดียว** ผมยังนึกด้วยซ้ำว่าถ้าผมได้มาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย ได้เรียนหนังสืออย่างที่อยากจะเรียน ไม่ต้องเรียนไปอดไปอย่างที่ประสบ ความทรงจำในอดีตเกี่ยวกับชีวิตสามเณรของผมคงดีกว่านี้

คนจำนวนมากอาจไม่ชอบวัดพระธรรมกาย เรื่องนี้สำหรับผมคิดว่าเป็นเรื่องดี ที่คนเหล่านั้นไม่ชอบ ทางวัดเองก็น่าจะทราบ

โดยสังเกตจากสื่อ เช่น หนังสือพิมพ์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สื่ออินเทอร์เน็ต ในเว็บบอร์ดที่มีชื่อเสียง เช่น PANTIP นั้น เราจะหาอ่านข้อความที่แสดงความไม่เห็นด้วยกับทางวัดได้มาก และบางความคิดผมคิดว่า ทางวัดน่าจะได้ประโยชน์ในแง่ที่จะเรียนรู้ว่า คนอื่นที่เขาวิจารณ์วัดอย่างมีเหตุผลนั้น เขาคิดอย่างไร แต่ผมเริ่มสังเกตเห็นว่า เมื่อข้อมูลเรื่องที่วัดได้จัดการศึกษาอย่างแข็งขันเริ่มเป็นที่รับรู้ของผู้คน ภาพพจน์ของวัดน่าจะค่อยๆ ดีขึ้นตามลำดับ แม้จะยังมีผู้คลางแคลงใจว่า ที่วัดจัดการศึกษาให้แก่พระเณรเช่นนั้น จัดอย่างบริสุทธิ์ใจหรือไม่ก็ตาม

ผมเรียนปรัชญา ทราบว่าการเปลี่ยนความคิดคนเป็นเรื่องยากที่สุดในโลก และคนที่เปลี่ยนความคิดยากที่สุดพวกหนึ่งเท่าที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ก็คือนักวิทยาศาสตร์ เมื่อมีการเสนอความคิดใหม่ในทางวิทยาศาสตร์ ความคิดนั้นมักไม่เป็นที่ยอมรับของพวกนักวิทยาศาสตร์รุ่นเก่าๆ ต้องรอให้คนรุ่นนี้ตายหมด ความคิดใหม่จึงจะเป็นที่ยอมรับ ตัวอย่างนี้ผมคิดว่าวัดพระธรรมกายอาจใช้เป็นอนุสติ โดยบอกว่า อาจต้องใช้เวลามากพอสมควรที่จะให้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัดเป็นไปในทางบวก แต่การรอเวลาอย่างเดียวก็คงไม่เกิดผล ความคิดดีๆ ในทางวิทยาศาสตร์ที่เกิดขึ้นใหม่นั้นส่วนหนึ่งเป็นที่ยอมรับของคนรุ่นต่อมา เพราะความคิดนั้นได้รับการพิสูจน์มาพอสมควร ว่าเป็นความคิดที่ดี มีประโยชน์ และมีเหตุมีผล

การเรียนหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาไม่ว่าจะแบบดั้งเดิมหรือแบบใหม่นั้น สำหรับผมคือหัวใจของการรักษาพระพุทธศาสนา เรื่องนี้ไม่มีใครอาจปฏิเสธได้ ถ้าเราตั้งต้นที่จุดนี้แล้วพิจารณาว่า เวลานี้วัดพระธรรมกายคือสำนักเรียนที่แข็งขันในอันดับต้นๆ ของประเทศ (ซึ่งก็คือของโลกนั่นเอง เพราะการเรียนคำสอนพระพุทธศาสนาแบบนี้ มีอยู่อย่างแข็งขันก็เฉพาะในไทย สำหรับพม่าและลังกานั้น สมัยก่อนเคยทัดเทียมเรา แต่เวลานี้ก็อ่อนลงไปมากแล้ว) ไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ชอบวัดพระธรรมกาย เราคงไม่อาจปฏิเสธได้ว่า **สิ่งที่วัดกำลังทำอยู่เวลานี้ เป็นประโยชน์โดยตรงสำหรับพระพุทธศาสนา และเป็นประโยชน์ในระดับที่สำคัญยิ่งยวดด้วย**

ผมทราบมาว่า เวลานี้วัดกำลังจัดทำโครงการที่จะขยายการศึกษาของวัดให้แผ่ออกไปอย่างกว้างขวางและเป็นระบบ กำลังมีการจัดสร้างโรงเรียนแห่งใหม่ ณ สถานที่แห่งหนึ่งในต่างจังหวัด โดยจะให้ที่นั่นเป็นศูนย์กลางการศึกษาของวัดอย่างเต็มที่และเต็มรูปแบบ ซึ่งก็แปลว่า ต่อไปพระเณรในวัดอื่นๆ ก็จะมีโอกาสได้เข้ามาเรียนด้วย **มีคนวิจารณ์ว่า วัดพระธรรมกายชอบคิดใหญ่ทำใหญ่ ผมคิดว่าการคิดใหญ่ทำใหญ่ทางการศึกษาเช่นนี้ แทบจะหาข้อตำหนิไม่ได้เลย**

ในอดีตเราเคยมีมหาวิทยาลัยนาลันทา ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยทางพระพุทธศาสนาที่ดีที่สุด มีพระภิกษุและสามเณรอยู่ประจำจำนวนเป็นหมื่นๆ สถาบันการศึกษาทางพระพุทธศาสนาที่สมบูรณ์

แบบเช่นนี้ ผมคิดว่าสมัยนี้น่าจะมีวัดพระธรรมกายนี่แหละ ที่จะสร้างขึ้นมาใหม่ได้ เวลานี้เรามีมหาวิทยาลัยสงฆ์ 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยกับมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยเป็นเสาหลักให้ ต่อไปก็คงมีวัดพระธรรมกายที่จะช่วยเป็นเสาที่ 3 ในการค้ำยันพระพุทธศาสนาให้คงอยู่คู่โลกต่อไป ผมยังคิดด้วยว่า ในอนาคตหาก 3 สถาบันนี้ร่วมมือร่วมใจกัน อะไรจะเกิดขึ้น ท่านผู้อ่านน่าจะจินตนาการออก อาจเป็นไปได้ที่เราจะทำคุณประโยชน์ต่อโลก ได้มากกว่ามหาวิทยาลัยนาลันทาที่เลื่องลือนั้น

ที่กล่าวมานี้ไม่ได้แปลว่า ผมคิดว่าวัดพระธรรมกายดีกว่าวัดอื่น ผมเพียงแต่บอกว่าเราควรมองไปที่ใด ในวัดพระธรรมกายความร้อนรุ่มที่อยู่ในใจเพราะไม่ชอบวัดจะลดลงได้บ้าง ผมนั้นไปทุกวัด เช่น วัดสวนแก้วของท่านเจ้าคุณพยอม สำนักสันติอโศกของท่านสมณะโพธิรักษ์ ท่านเจ้าคุณพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) ที่แต่งหนังสือ "*กรณีธรรมกาย*" และ "*กรณีสันติอโศก*" แม้ผมไม่เคยไปกราบท่านถึงวัด แต่ก็เป็นผู้ที่ผมเคารพนับถือมากที่สุดท่านหนึ่ง

การเป็นชาวพุทธสำหรับผมนั้น น่าจะมีคุณสมบัติพื้นฐานอย่างหนึ่งคือ เข้าวัดไหนก็ได้ แล้วมองแต่สิ่งที่ดีมาใช้ ถ้าคิดอย่างนี้ได้ คนที่ไม่เคยมาวัดพระธรรมกายก็น่าจะลองมาดูบ้าง หรือผู้ที่มาอยู่แล้วก็น่าจะลองหาโอกาสไปวัดอื่นๆ บ้าง หากไปทางกาย

ไม่ได้ ก็อาจไปทางใจ คือมองสำนักที่ต่างไปจากสำนักอาจารย์ตนอย่างมีเมตตา อย่างพยายามที่จะเข้าใจ และฟังอะไรอย่างฟังหูไว้หู ไม่วู่วามไปตามกระแสของสื่อ หรือของคนหมู่มาก ทำได้อย่างนี้ เราชาวพุทธคงจะเป็นกลุ่มคนที่มีความสุขสงบใจมากกว่าใครในโลก

มีสิ่งหนึ่งที่ผมอยากกล่าวเป็นการปิดท้ายข้อเขียนนี้คือ ผมสังเกตเห็นว่า วัดพระธรรมกายมีอะไรบางอย่างที่ผมไม่ค่อยพบที่อื่น สิ่งนี้คือความน่ารักของเจ้าหน้าที่ประจำ ที่ทำงานเต็มเวลาให้แก่วัดโดยได้รับค่าตอบแทนน้อยมาก **เจ้าหน้าที่เหล่านี้ที่ผมรู้จักมักจะเป็นอุบาสิกาที่กิริยามารยาทงดงาม ไม่ถือตัว อ่อนน้อม และเวลาได้พูดคุยด้วยเราจะรู้สึกเป็นสุข ผมถือว่าท่านเหล่านี้น่ารักอย่างนั้นก็ต้องเพราะวัดอบรมมาดี** บางท่านที่ไม่ชอบวัดเป็นทุนอาจแย้งผมว่า คนเหล่านี้กำลังจัดฉากอยู่หรือเปล่า ผมไม่เชื่อว่าใครจะจัดฉากได้ยาวนานและแนบเนียนอะไรปานนั้น คนเราหากได้อยู่ใกล้ชิดกัน ได้คุยกัน ดวงตาจะบอกได้ว่าเขาเสแสร้งหรือไม่

สำหรับพระคุณเจ้าที่นี่ในส่วนที่ผมรู้จักนั้น เนื่องจากส่วนหนึ่งเป็นปัญญาชนก่อนที่จะมาบวช (ผมหมายความว่าท่านเคยเป็นนิสิตนักศึกษามาก่อน บางท่านอาจมาบวชทั้งที่ยังเรียนไม่จบด้วยซ้ำ เพราะเห็นว่าทางธรรมประเสริฐกว่าทางโลก) ส่วนใหญ่

จึงฉลาด พระที่ฉลาดเช่นนี้ต่อไปคงเป็นอนาคตของพระศาสนาได้มาก คนหนุ่มๆ ที่เอาชีวิตในวัยหนุ่มมาอุทิศให้พระศาสนานั้น ย่อมเป็นผู้ที่เราเคารพได้ในเบื้องต้นว่า ช่างมีใจที่เด็ดเดี่ยวอะไรเช่นนั้น **ต่อไปเมื่อท่านเหล่านี้ผ่านการเจียระไนโดยระบบการศึกษาและจิตภาวนาที่เหมาะสม ก็จะเป็นเพชรในทางปัญญาแก่สังคมไทย ซึ่งไม่ใช่เพียงเม็ดสองเม็ด แต่เป็นร้อย เป็นพันหรือหมื่น...**

วัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่งของชาววัดพระธรรมกายคือความให้เกียรติกัน อุบาสิกาที่เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลงานด้านต่างๆ ของวัดนั้น ผมเห็นว่าได้รับการปฏิบัติโดยพระภิกษุภายในวัดอย่างให้เกียรติ จริงว่าโดยเพศ อุบาสิกาต้องถือว่ามีสถานะที่ต่ำกว่าพระเณร แต่เรื่องนี้เป็นคนละเรื่องกับการให้เกียรติ ผมเห็นพระที่อ่อนวัยกว่าเรียกอุบาสิกาที่เป็นเจ้าหน้าที่ที่วัยมากกว่าว่า "โยมพี่" คำนี้สำหรับผมเป็นคำที่ไพเราะเหลือเกิน เป็นการเรียกอย่างคนในครอบครัวอย่างให้เกียรติ ถ้าผมมีพี่สาวที่ดี แม้ผมบวชแล้วผมก็คงนับถือพี่สาวของผมต่อไปได้ พระพุทธศาสนาเถรวาทเรานั้นมีคนวิจารณ์ว่าไม่ค่อยให้เกียรติผู้หญิง บวชชีแล้วก็ต้องมาเป็นคนรับใช้พระ ข้อวิจารณ์นี้คงใช้ไม่ได้กับวัดพระธรรมกาย เพราะเป็นที่ทราบว่าบุคคลหนึ่งที่ทางวัดนับถือว่าเป็นปูชนียบุคคลก็คือ ท่านคุณยายจันทร์ ขนนกยูง ซึ่งเป็นเพียงอุบาสิกาเท่านั้น

ที่กล่าวถึงเรื่องวัฒนธรรมของชาววัดพระธรรมกายก็เพราะผมคิดว่า นี่น่าจะเป็นวัฒนธรรมแบบพุทธที่เคยมีมาแต่สมัยพุทธกาลแล้ว อุบาสิกาอย่างนางวิสาขานั้น เป็นผู้ที่พระเณรให้เกียรติ พระวินัยหลายข้อเกิดขึ้นเพราะอุบาสิกาท่านนี้เป็นห่วงเป็นใยพระสงฆ์ ถ้าเรามีวัฒนธรรมในการให้เกียรติกันเช่นนี้ พระพุทธศาสนาในบ้านเราคงจะไปได้กว้างไกลมากกว่านี้ เวลาที่ชาวต่างชาติมาเยี่ยมชมวัดเราแล้วเห็นหลวงพี่หลวงตาจิกเรียกอุบาสกอุบาสิกาหรือเด็กวัดอย่างเต็มไปด้วยทิฏฐิมานะ เขาก็คงไม่สู้จะประทับใจในพระพุทธศาสนาเท่าใดนักกระมัง

stila
HE BUZZ FROM TH
EASON'S RUNWAY
NDER COVER
WITH STILA
GET YOUR CELEBR
OOK NOW FRO
THE RED CARPE
THE SILVER SCR
MAKEU
ARTIST
JEANINE
LOBELL
STILA

อินทิรา แดงจำรูญ

ดารานักแสดง นักจัดรายการวิทยุ พิธีกร

กรรมการผู้จัดการบริษัทดีอีซี มีเดีย

เมื่อก่อน..ยังไม่เข้าวัดเพราะคิดว่ายังไม่ถึงเวลา
และเพื่อนในกลุ่มก็ไม่ชอบวัดมากๆ...

ที่จริงแล้ว ตุ๊กตารู้จักวัดพระธรรมกายมานานแล้ว เพราะคุณแม่กับพี่สาวเข้าวัดมา 10 กว่าปี แต่ตัวตุ๊กตาเองไม่ได้เข้า เพราะคิดว่ายังไม่ถึงเวลา ประกอบกับช่วงนั้นวัดมีข่าว และเพื่อนๆ ในกลุ่มก็ไม่ชอบวัดมากๆ แต่หากถามตุ๊กตาตอนนั้นว่า ตุ๊กตารู้สึกไม่ชอบวัดไหม..? ขอตอบว่า เฉยๆ ค่ะ ทั้งๆ ที่มีคนพูดว่า คนเข้าวัดนี้บ้า ..งมงาย **เพราะตุ๊กตารู้ดีอยู่แก่ใจว่า แม่กับพี่สาวเราไม่ได้เป็นแบบนั้น** แม่ตุ๊กตาเป็นแม่ที่ดีมาก พี่ตุ๊กตาเองก็มีการศึกษา ทุกคนไม่เคยประพฤติอะไรที่เสื่อมเสีย ซึ่งถ้าหากวัดไม่ดีจริง คงทำให้คุณแม่กับพี่สาวเราไม่ดีตามไปด้วย แต่นี่กลับตรงกันข้าม...

ต่อมาพี่สาวได้ใช้กุศโลบายทำให้พี่ชายมาอบรมธรรมทายาท ในช่วง Summer บอกว่าถ้ายอมไปบวช จะให้เงินซื้อคอมพิวเตอร์ ซึ่งเขาก็ยอมไปจริงๆ ค่ะ พี่ชายตุ๊กตาคนนี้จากเดิมต้องยอมรับว่า เป็นคนเกเรเอามากๆ ไม่ใส่ใจ

การเรียนเลย จนทำให้พักการเรียนอยู่บ่อยๆ ตอนนั้น ทำให้ตุ๊กตาฝังใจเลยว่า อีกหน่อยพี่ชายของตุ๊กตาคนนี้ หากเขาไม่เปลี่ยนพฤติกรรม ต้องนำความเดือดร้อน มาสู่คนที่บ้านอย่างแน่นอน

แต่พอเขามาบวชแล้ว ก็เปลี่ยนไปเป็นอีกคนหนึ่งจนทำให้เรางงว่า เอ๊ะ..พี่ชายเราเป็นอะไรไป..จากคนเกเรๆ กลายเป็นอีกคนที่นิ่งๆ สงบๆ จากเมื่อก่อนมีเงินเท่าไร.. ก็เอาไปเที่ยวเล่น เดี๋ยวนี้เอาแต่เก็บเงินทำบุญ เป็นตัวตั้งตัวตีไปซื้อปลาที่ตลาดมาปล่อย จากการเปลี่ยนแปลงของพี่ชาย ทำให้ตุ๊กตาหันมาสนใจวัดและรู้สึกอึ้ง.. **คิดเลยว่า วัดนี้..เจ๋งนะ..!! วัดนี้..ไม่ธรรมดาเลย ที่สามารถเปลี่ยนคนอย่างพี่ชายตุ๊กตาได้...**

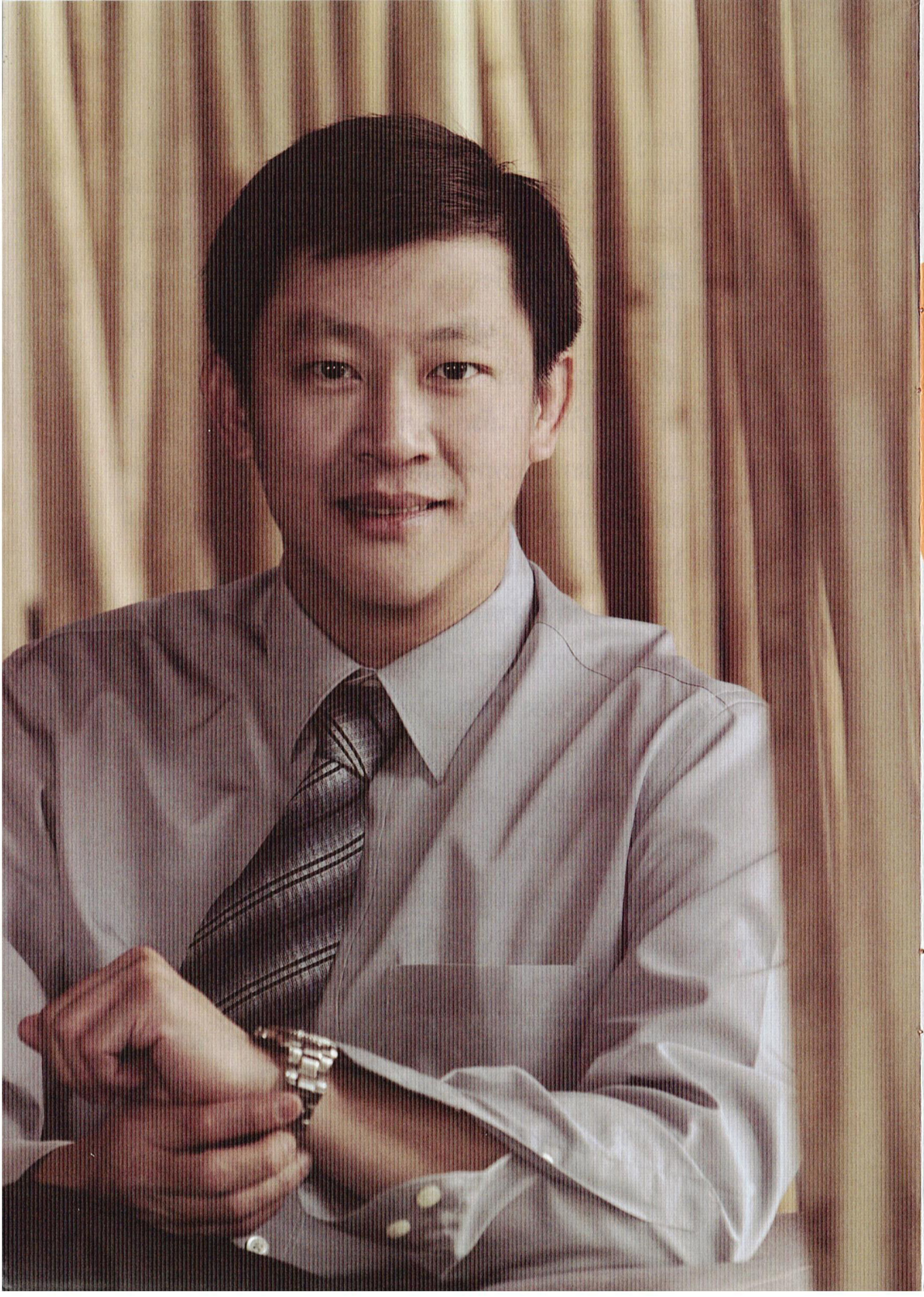
หลังจากที่พี่ชายของตุ๊กตาเรียนจบแล้ว ก็ได้มาบวชเป็นพระ และได้ชวนตุ๊กตามาวัด ต่อมาตุ๊กตาได้ดูรายการถ่ายทอดธรรมะจากจานดาวเทียม ที่เรียกว่า **จานดาวธรรม** ดูแล้วชอบมากๆ เพราะเป็นรายการที่ดูแล้วยิ้มได้ ดูแล้วทำให้ใจคนดูอยู่ในบุญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใครที่มีลูกมีหลาน จำเป็นมากที่จะต้องให้เขาดู ซึ่งในฐานะที่ตุ๊กตาเองอยู่ในวงการนี้ บอกได้เลยค่ะว่า..คนผลิตสื่อมีประเภทที่อยากให้การศึกษากับคนจริงๆ ก็มี อีกประเภทหนึ่งเขาจะคิดแต่เพียงว่า ทำรายการอะไรก็ได้ขอให้ขายได้ ขอให้ทำเงิน.. โดยไม่คำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับ

คนดู ซึ่งรายการประเภทนี้มีมาก และหากเราปล่อยลูกหลานของเราเสพสื่อแบบนี้ตามลำพัง รับรองว่าจะมีผลต่อพฤติกรรมที่เขาจะแสดงออกมาอย่างไม่ถูกต้องในอนาคตแน่นอน ปัจจุบัน...ตุ๊กตาได้เข้ามาดำรงตำแหน่งประธานสโมสร Super Kids (รายการธรรมะสำหรับเด็ก) และเป็นพิธีกรในรายการนี้เองด้วย เพราะคิดว่า

การที่ตุ๊กตาได้เข้าวัด ทำให้พบข้อดีที่เกิดขึ้นกับตัวเอง จึงอยากมีส่วนช่วยงานพระพุทธศาสนา ในส่วนที่เราทำได้และถนัดก็คือ รายการโทรทัศน์ ที่จะช่วยสอนให้เด็กและเยาวชนไทย เป็นคนเก่งและดี

สุดท้าย..ตุ๊กตาอยากจะฝากไว้ว่า จากเดิมที่ตุ๊กตาเป็นคนไม่เข้าวัด เพราะขาดความเข้าใจ แต่พอวันนี้ตุ๊กตาได้เปิดโอกาสให้ตัวเอง หันมาสนใจเรื่องราวที่ใกล้ตัวมากที่สุด คือ พระพุทธศาสนา ตุ๊กตาได้อะไรดีๆ เยอะมาก โดยเฉพาะหลักการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง จนตุ๊กตาเองเกิดความรู้สึกว่า **..สงสารคนที่ยังไม่เข้าวัด เพราะมัวหลงไปฝังใจกับข้อมูลผิดๆ ทำให้เขาและลูกหลานเสียโอกาสที่ดีที่สุดในชีวิตไป**

ตุ๊กตาได้มาวัดแล้ว พบว่า วัดไม่ได้เป็นอย่างที่คนหลายคนเข้าใจเลย ที่นี่เป็นสังคมที่ดีมากๆ อีกสังคมหนึ่ง วันนี้.. **ตุ๊กตาอยากให้ลองเปิดใจดู เพราะบางทีสิ่งนี้ อาจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับคุณ และทำให้คุณได้พบความสุขที่แท้จริงที่คุณแสวงหามาตลอดก็ได้...**

น.ท. น.พ. จักรพงศ์ ไพบูลย์
รองประธานกรรมการบริหาร
บริษัท กิฟฟารีน สกายไลน์ ยูนิตี้ จำกัด

อะไร..ที่ทำให้ต้อง เปลี่ยนใจ

เอาอีกแล้ว...วัดมีโปรเจ็กใหม่อีกแล้ว
มีจุดมุ่งหมายเพื่ออะไรหรือ...?

ที่จริงหมอเป็นคนสนใจธรรมะเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว และต่อมาได้มีโอกาสมารู้จักวัดพระธรรมกายตอนเรียนอยู่แพทย์จุฬาฯ เพราะพระมหา ดร.สมชาย ฐานวุฑโฒ เป็นผู้แนะนำ จึงทำให้มีโอกาสมาวัด แต่ในช่วงที่วัดโดนโจมตี มีข่าว หมอเองก็ได้ห่างออกไป ตอนนั้นยอมรับว่า มีความลังเลใจมาก ใจหนึ่งก็เอนไปทางสื่อว่าวัดไม่ดี แต่ก็รู้สึกลึกๆ อยู่อย่างหนึ่งว่า คนวัดที่เรารู้จักทุกคนเป็นคนดีนะ พระก็ปฏิบัติตนดีมาก เท่าที่หมอรู้จัก เช่น พระมหา ดร.สมชาย ฐานวุฑโฒ ท่านเป็นคนดีสมบูรณ์แบบมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว หมอเลื่อมใสศรัทธาท่านมาก

และไม่นานต่อมาหมอก็ได้กลับเข้าวัดอีกครั้ง โดยได้รับการชักชวนจากกัลยาณมิตร แต่ก็ยังมีข้อสงสัยอยู่ในใจอย่างมากมาย อย่างเช่น เรื่องจานดาวธรรม

พอหมอรู้ว่า **วัดมีจานดาวเทียม เพื่อถ่ายทอดรายการธรรมะไปสู่บ้าน หรือที่เรียกกันว่า จานดาวธรรม หมอคิดทันทีเลย**

ว่า เอาอีกแล้ววัด.. โปรเจกใหม่ วัดมีโปรเจกใหม่อีกแล้ว มีจุดมุ่งหมายเพื่ออะไรหรือ..? และในช่วงนั้นเองก็มีคนมาชวนหมอให้ติดตั้งจานดาวธรรมที่บ้าน ตอนนั้นหมอยังไม่อยากติด แต่โชคดีตรงที่ในครอบครัวหมอ เวลาเราจะทำอะไร เราจะปรึกษากัน ซึ่งลูกสาวหมอก็ขอร้องให้พ่อติดให้ จึงตัดสินใจกันในครอบครัวว่าตกลงติดจาน...?

นับจากวันนั้น ทำให้หมอและคนในครอบครัวได้ดูรายการธรรมะผ่านจานดาวธรรม แล้วในที่สุดก็พบว่า

หลังจากที่ดูรายการทุกวัน ฟังคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ (พระราชภาวนาวิสุทธิ์) ทำให้หมอเข้าใจอะไรเพิ่มขึ้นหลายอย่าง ตอนนั้นหมอรู้สึกว่าตัวเองผิดมาก **ที่เข้าใจหลวงพ่อท่านไม่ตรงตามความเป็นจริง หลวงพ่อและวัดไม่ได้เป็นไปตามสื่อ หมอรู้สึกว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านเป็นผู้มีปัญญามากกว่าทุกคนที่หมอเคยเจอ เป็นผู้มีความฉลาดปราดเปรื่องในการสอนธรรมะอย่างมาก มีเทคนิคและวิธีการมากมายที่ทำให้ลูกศิษย์ของท่านเป็นคนดีมากขึ้นๆ** และสอนให้คนจำนวนมากรู้จักการสร้างบารมี จากนั้นจึงได้มีโอกาสมาขอขมาท่าน ซึ่งโดยปกติแล้ว หมอเองยอมรับว่า หมอเป็นคนไม่ยอมใครง่ายๆ ถือว่าเราเรียนมาสูง ฉลาด การงานดี ประสบความสำเร็จ เป็นนักพูดนักเขียน ศึกษาธรรมะมาก็มาก ดังนั้นจึงมั่นใจในตัวเองสูง ไม่ค่อยยอมใคร แต่พอมาปัจจุบัน **หมอยอมรับและเคารพพระเดชพระคุณหลวงพ่อเอามากๆ...**

บางส่วนของสื่อมวลชน เขียนขอขมาในการนำเสนอข่าวที่ผิดพลาด ต่อวัดพระธรรมกาย และพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย)

นิคฺคณฺเห นิคฺคหารหํ ปคฺคณฺเห ปคฺคหารหํ

สยามรัฐ

สถาปนา ๒๕ มิถุนายน ๒๔๙๓

ปีที่ ๕๒ ฉบับที่ ๑๗๗๑๐ ราคา ๘ บาท วันจันทร์ที่ ๒๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ประกาศ

ตามที่หนังสือพิมพ์สยามรัฐ ได้ลงข่าวเกี่ยวกับวัดพระธรรมกาย และพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) กรณีเรื่องการถือครองที่ดินที่ได้รับบริจาค เรื่องราวนิคหกรรม เรื่องราวคำสอนว่าบิดเบือนลบล้างคำสอนของพระพุทธเจ้า การอวดอุตริมนุสธรรม ทำความผิดฐานลักทรัพย์ ยักยอกทรัพย์ ฉ้อโกง หลอกลวงประชาชน กระทำการในตำแหน่งเจ้าอาวาสฐานเป็นเจ้าพนักงานที่ไม่เหมาะสม ต้องอาบัติปาราชิก เรียกวัดพระธรรมกายว่าวัดฉาว นำเงินบริจาคไปดำเนินการนอกวัตถุประสงค์ของผู้บริจาค หลอกขายพระดูดทรัพย์ หลอกขายบุญเป็นวัดที่มีอิทธิพลเหนือองค์กรและเจ้าพนักงานของรัฐ เรียกพระราชภาวนาวิสุทธิ์ว่าเป็นอลัชชี เดียรถีย์ พระปลอมจอมมาร นายไชยบูลย์ พระฉาว ศาสดาลูกแก้ว พระนอกรีต ภิกษุมหาโจร เจ้าอาวาสวัดฉาว มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับหญิงสาว โดยลงข้อความและข่าวในช่วงเดือนสิงหาคม 2542 ถึงเดือนมกราคม 2543 โดยการดังกล่าวไม่เป็นความจริงและเป็นความเห็นของหนังสือพิมพ์สยามรัฐเอง เป็นเหตุให้วัดพระธรรมกาย และพระราชภาวนาวิสุทธิ์ ได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลอาญา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 84, 91, 326, 328 และ 332

บริษัท สยามรัฐ จำกัด ในฐานะเจ้าของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ขอกราบขอขมาต่อวัดพระธรรมกาย และพระราชภาวนาวิสุทธิ์ ต่อการกระทำดังกล่าว และยอมรับว่าข้อความที่ลงตีพิมพ์ไม่ตรงกับความจริง ทำให้ประชาชนทั่วไปที่ไม่ทราบความจริงอาจเข้าใจผิดได้ บริษัท สยามรัฐ จำกัด จึงกราบขออภัยมายัง ณ ที่นี้ และขอประกาศว่าข้อความที่ลงตีพิมพ์ในช่วงเดือนสิงหาคม 2542 ถึงเดือนมกราคม 2543 เป็นข้อความที่คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง

และหนังสือพิมพ์สยามรัฐขอกราบขอบพระคุณวัดพระธรรมกาย และพระราชภาวนาวิสุทธิ์ ที่อภัยทานให้มา ณ ที่นี้ จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

หนังสือพิมพ์คุณภาพ เพื่อคุณภาพของประเทศ

http://www.matichon.co.th

มติชน

วันอาทิตย์ที่ 20 กรกฎาคม พุทธศักราช 2546 ปีที่ 26 ฉบับที่ 9263 ราคา 8 บาท

หน้า 10 ● วันอาทิตย์ที่ 20 กรกฎาคม พุทธศักราช 2546

คำชี้แจง

ตามที่หนังสือพิมพ์มติชนได้ตีพิมพ์ข้อความเกี่ยวกับวัดพระธรรมกายฯ และพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) กรณีเรื่องราวใช้ถ้อยคำล่วงเกินโดยเรียกวัดพระธรรมกายว่า วัดฉาว สำนักฉาว เรียกพระราชภาวนาวิสุทธิ์ว่า นายไชยบูลย์ เจ้าสำนักฉาว กล่าวหาว่า เล่นหุ้น โอนเงินของวัดให้สีกา โดยตีพิมพ์ข้อความในช่วงเดือนสิงหาคม 2542 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2542 ทั้งๆ ที่โจทก์ยังอยู่ในสมณศักดิ์ จึงได้ยื่นฟ้องต่อศาลอาญาขอให้ลงโทษตามกฎหมาย

หนังสือพิมพ์มติชน และนายสุชาติ ศรีสุวรรณ ในฐานะบรรณาธิการ ขอยอมรับว่าข้อความที่ตีพิมพ์คลาดเคลื่อน ทำให้ประชาชนทั่วไปเข้าใจผิดวัดพระธรรมกายฯ และ พระราชภาวนาวิสุทธิ์ จนได้รับความเสียหาย จึงขออภัยต่อวัดพระธรรมกายฯ พระราชภาวนาวิสุทธิ์ และขอขอบคุณพระคุณที่อภัยทานมา ณ ที่นี้

กรุงเทพธุรกิจ

ปีที่ 14 ฉบับที่ 4655 วันพฤหัสบดีที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2544 ราคา 15 บาท

ประกาศ

ตามที่รายการสาระขันได้ทำการแพร่ภาพ เกี่ยวกับพระราชภาวนาวิสุทธิ์และวัดพระธรรมกาย เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2542, 1 พฤศจิกายน 2542 และวันที่ 1 ธันวาคม 2542 อันภาพที่ปรากฏต่อสาธารณชนใน 3 วันดังกล่าว ทำให้พระราชภาวนาวิสุทธิ์ และวัดพระธรรมกายได้รับความเสียหาย

ซึ่งรายการดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม ทางคณะผู้บริหาร บริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้ง คอร์ปอเรชั่น จำกัด และนายกฤษณะ ไชยรัตน์ ผู้จัดทำรายการ รู้สึกเสียใจและขออภัยต่อวัดพระธรรมกาย และพระราชภาวนาวิสุทธิ์ ในสิ่งที่เกิดขึ้น และขอขอบพระคุณวัดพระธรรมกายและพระราชภาวนาวิสุทธิ์ ที่ไม่ได้ติดใจดำเนินคดีใดๆ กับบริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้ง คอร์ปอเรชั่น จำกัด คณะผู้บริหารบริษัท นายกฤษณะ ไชยรัตน์ ทั้งทางอาญาและทางแพ่งอีกต่อไป

อะไร..ที่ทำให้ต้องเปลี่ยนใจ ISBN : 974-93221-5-0 จัดทำโดย : ชมรมสื่อสร้างสรรค์
วันที่พิมพ์ 15 มิถุนายน 2548 พิมพ์ที่ : เอส.พี.เค. เปเปอร์ แอนด์ ฟอร์ม

“ทัศนคติ”

คือ สิ่งที่เปลี่ยนแปลง
ได้ยากที่สุดในโลก

จะดีกว่าไหม?
แม้ในโลกนี้จะมีความเชื่อที่แตกต่าง
แต่ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างเข้าใจ

จัดทำโดย
ชมรมสื่อสร้างสรรค์